

РЕШЕНИЕ

№ 1566

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело № 20231100100599 по описа за 2023 година

Ищцата З. К. Б. е предявила с исковата молба иск с пр. осн. чл.439 от ГПК срещу ответника „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД за признаване за установено, че правото на принудително изпълнение по изпълнителен лист от 23.11.2011г., въз основа на който е образувано изп. дело №20228150400338 на ЧСИ Т.К. с рег.№ 815, с район на действие ОС – Плевен, е погасено поради изтичане на давността.

Ищцата поддържа, че през 2010 г. е станала поръчител по договор за банков кредит от 01.07.2010 г., с кредитор ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД и кредитополучател Д. ООД. Със заповед за изпълнение №25293/21.11.2011 г. по ч.гр.д. №7307/2011 г. по описа на РС - Плевен била осъдена да заплати на банката солидарно с кредитополучателя сумите 42 000 евро - просрочена главница; 8 094,72 евро - просрочена лихва за периода 26.07.2010 г. - 15.11.2011 г., ведно със законната лихва от 16.11.2011 г. до окончателното изплащане на задължението; 1 959,54 лв. - разноски за държавна такса и 1 429,77 лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение. Въз основа на заповедта за изпълнение бил издаден изпълнителен лист от 23.11.2011 г., по който било образувано изпълнително дело №21356/2012 г. по описа на ЧСИ Т.К., рег. 815, с район на действие ОС-Плевен, което било прекратено на 26.09.2017 г. на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Твърди, че ако перемпцията е настъпила на 26.09.2017 г., то след 26.09.2015г. спрямо нея не са извършвани валидни изпълнителни действия, поради което и вземанията са се погасили по давност. Въпреки това, на 23.05.2022г. е получила ПДИ, от която установила, че ответникът е образувал изп. дело №20228150400338 на ЧСИ Т.К. с рег.№ 815, с район на действие ОС – Плевен за събиране на същите вземания. Моли съда да признае за установено, че не дължи сумите,

за които е издаден процесният изпълнителен лист поради погасяването им по давност. Претендира и разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът, чрез упълномощени лица, подава писмен отговор, в който признава иска. Моли същият да бъде уважен, а на ответника да не бъдат възлагани разноски. В указания от съда срок ответникът не е представил доказателства за представителната власт на лицата, подписали писмения отговор, за изрично признание на иска, поради което и на осн. чл.101, ал.3 от ГПК съдът приема, че в срока по чл.131 от ГПК ответникът не е подал писмен отговор. Вместо това, с молба от 23.11.2023г. по делото ответникът е оспорил предявения иск и е претендирал отхвърляне на същия, както и присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, след което приема за установено от **фактическа страна** следното:

С изпълнителен лист, издаден въз основа на заповед за изпълнение №2593/21.11.2011 г. по ч.гр.д. №7307/2011 г. по описа на РС - Плевен ищцата е осъдена да заплати на „Първа инвестиционна банка“ АД солидарно с „Д.“ ООД и С.Б. сумите от 42 000 евро - просрочена главница; 8 094,72 евро - просрочена лихва за периода 26.07.2010 г. - 15.11.2011 г., ведно със законната лихва от 16.11.2011 г. до окончателното изплащане на задължението; 1 959,54 лв. - разноски за държавна такса и 1 429,77 лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

От писмо на ЧСИ Т.К. с р-н на действие ОС – Плевен на л.98 от делото се установява, че въз основа на изпълнителния лист е било образувано и.д. №20128150401356 по описа на ЧСИ. Делото е било архивирано на 28.09.2017г. и унищожено през 2022г.

По молба на ответника от 14.04.2022г. въз основа на същия изпълнителен лист срещу ищцата е било образувано и.д. №20228150400338, препис от което е приет по делото.

При тази фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна** следното:

По допустимостта на иска и легитимацията на страните:

В хипотезата на висящ изпълнителен процес, предявяването на отрицателен установителен иск, че вземането на кредитора е погасено по давност, цели да установи липса /погасяване/ на изпълняемото право, подлежащо на принудително изпълнение, поради настъпил след издаване на изпълнителното основание нов факт и като последица - прекратяване на изпълнителния процес (чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК). Липсата на изпълняемо право отнема материалноправната основа на принудителното изпълнение. Правният интерес на длъжника произтича от задължението на съдебния изпълнител да зачете силата на пресъдено нещо по успешно проведения иск и съответно да прекрати образуваното пред него изпълнително дело при установяване

несъществуването на спорното вземане. Давността е забрана за принудително изпълнение на вземането. В този смисъл, когато длъжникът се позовава на изтекла давност, предмет на предявения по реда на чл. 439 ГПК иск не е съществуването или несъществуването на вземането, а съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение, въпреки евентуалните прекъсвания или спирания на давността.

Горното налага извода, че легитимирани страни по иска с пр. осн. чл.439 от ГПК са длъжникът и кредиторът по оспореното вземане, респ. длъжникът и вискателят по висящото изпълнително дело.

Мотивиран от горното, съдът намира, че е сезиран с допустим иск, насочен срещу легитимирания ответник, който следва да бъдат разгледан по същество.

Според разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това, новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С посоченото Тълкувателно решение е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

С Тълкувателно Решение №3/2020 по тълкувателно дело № 3/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС е възприето, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980 г.

Следователно, ако към датата на обявяване на посоченото тълкувателно решение №2/2013г. изпълнителното производство е било висящо, следва да се приеме, че до този момент давността е била спряла и новата давност е започнала да тече от 26.06.2015г.

Предвид обстоятелството, че образуваното срещу ищцата и.д. от 2012г. е било архивирано през 2017г. и унищожено през 2022г., по делото няма данни за това кога е било поискано или извършено последното изпълнително действие срещу ищцата по това дело. При липса на данни за по-рано настъпила перемпция, следва да се приеме, че към 26.06.2015г. изпълнителното дело е било висящо. Въз основа на възприетото в цитираните по-горе тълкувателни решения, следва да се приеме, че давността за процесните вземания е започнала да тече най-късно от 26.06.2015г.

Срокът е следвало да изтече на 26.06.2020г. На осн. чл.3, ал.2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (загл. доп. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) срокът е спрял да тече до отмяна на извънредното положение. Продължаване на спрените по силата на [чл. 3 от ЗМДВИП](#) срокове е регламентирано със ЗИД на [Закона за здравето](#) - обн. ДВ бр. 44/13.05.2020 г. Съгласно § 13, ал. 1 от ЗИД на [Закона за здравето](#), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по [Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците](#), продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник" т.е. - сроковете, спрени по силата на [чл. 3 от ЗМДВИП](#), продължават да текат, считано от 21.05.2020 г.

Следователно, давностният срок е изтекъл на 02.09.2020г. Ответникът не е ангажирал доказателства в периода 26.06.2015г. до 02.09.2020г. спрямо ищцата да са били предприети изпълнителни действия, довели до прекъсване на давността, а негова е била тежестта за доказване на този факт, което му е указано с доклада по делото. За пълнота на изложението, съдът отбелязва, че макар формално предявеният иск да е оспорен, ответникът не е навел и никакви конкретни твърдения за предприемането на изпълнителни действия спрямо ищцата, които да са прекъснали течащата в нейна полза погасителна давност. Второто изпълнително дело срещу ищцата е било образувано едва пред 2022г. – след изтичане на давностния срок. Ето защо, искът е основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК на ищцата следва да бъдат присъдени и сторените по делото разноси в размер на 4 200 лв. – платено адвокатско възнаграждение и 39 лв. – деловодни разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявен от З. К. Б., ЕГН ***** от гр. Плевен, ул. **** срещу „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ ЕООД, ЕИК 831094393 иск с пр. осн. чл.124 вр. чл.439 от ГПК, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение по отношение на ищцата на следните вземания: за сумите от 42 000 евро - просрочена главница; 8 094,72 евро - просрочена лихва за периода 26.07.2010 г. - 15.11.2011 г., ведно със законната лихва от 16.11.2011 г. до окончателното изплащане на задължението; 1 959,54 лв. - разноси за държавна такса и 1 429,77 лв. - разноси за юрисконсултско възнаграждение, по изпълнителен лист, издаден въз основа на заповед за изпълнение №5293/21.11.2011 г. по ч.гр.д. №7307/2011 г. по описа на РС – Плевен, за събиране на които е образувано изп. дело № 20228150400338 по описа на ЧСИ Т.К., рег. № 815 на НК.

ОСЪЖДА „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ ЕООД, ЕИК 831094393 със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на З. К. Б., ЕГН ***** от гр. Плевен, ул. **** сумата от 4 239 лв. – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____